

Cacofonia o eufonia

FERRAN MASCARELL

EL PUNT, 03/10/10

Si les enquestes electorals l'encerten i els catalans així ho decidim votant, el proper Parlament serà ideològicament més esmicolat que l'actual. Sembla que hi haurà més minories i partits grans més febles. Alguns analistes ho celebren com un signe democràtic de pluralitat política. Penso que, en termes nacionals, és una mala notícia. Com diu el politòleg Joan Botella, la irrupció de noves minories suposarà que s'accentuï més el narcisisme de les petites diferències i que la política catalana incrementi el debat de detall diferenciador en lloc de reforçar la unitat. Augmentarà la cacofonia argumental en lloc de la finesa argumental.

Comparteixo la tesi del president Montilla sobre que aquestes eleccions suposen una cruïlla importat en termes històrics. Surt del primer pla de la política la generació de la Transició i governarà una nova generació de polítics que haurà d'afrontar una combinació de problemes sense precedents: crisi econòmica global i crisi política i institucional de les relacions amb Espanya.

Fer front a la crisi econòmica i a la reformulació del sistema econòmic català necessitarà acords de fons entre les forces polítiques catalanes. Fer front a la crisi de la política i de la participació ciutadana exigirà acords entre les forces polítiques catalanes. Afrontar la pugna amb l'espanyolisme uniformista i amb l'aparell de l'Estat precisarà també acords. Com més triturat i cacofònic sigui el Parlament català, més difícil serà que es construeixin majories per guanyar els tres combats

esmentats. Combats que caldrà afrontar alhora, que estan molt relacionats i que condicionen la riquesa, el benestar i la identitat dels catalans d'ara i dels del futur.

A diferència del que pronostiquen les enquestes, crec que al país li convé més concentració política i menys dispersió. Siguem del color ideològic que siguem, per poder afrontar els problemes de Catalunya ens convé tenir un Parlament capaç d'enfocar amb energia i finesa l'origen dels problemes i donar una resposta unitària, capaç de plantejar solucions que ens convinguin com a poble. És bo que el Parlament català sintetitzi la nostra realitat plural, però als catalanistes ens convé un centredreta i un centreesquerra compromesos amb la nació i capaços de forjar pactes de fons que només la força d'una àmplia majoria de catalans podrà fer realitat. L'única força real de Catalunya és que els ciutadans facin sentir la seva veu de manera conjunta, més enllà de la filiació política particular. Poc avançarem si els propers quatre anys tenim un Parlament amb majories febles i si la Cambra catalana esdevé una olla de grills de grups i grupets. No ens convé gens un Parlament dedicat a conrear les petites diferències i els narcisismes personalistes. No avançarem si el Parlament es converteix en un artefacte tan cacofònic que la societat ni se l'escolti.

Catalunya necessita relats sòlids sobre el país que vol ser, necessita majories polítiques àmplies que permetin governs i oposicions solvents, però per sobre de tot necessita majories socials compromeses i fortes. Estimular el vot exigeix que els qui ens volen governar es comprometin a anar més enllà de les seves formacions i majories parlamentàries en tot allò que és d'interès nacional, en tot allò que es el farcit real del país, en tot allò que suposa construir un relat compartit, global i coherent. Tot plegat vol dir que l'excessiu fraccionament del Parlament matarà les

sinergies que necessitem per afrontar els nostres desafiaments. Vol dir que estem decidint entre cacofonia o eufonia.